

Arrest

nr. 286 260 van 17 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2020 diende verzoeker in functie van zijn Belgische echtgenote een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 25 mei 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd en deze aanvraag van 23 november 2020 wordt afgewezen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een

beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 261 994 van 11 oktober 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 21 februari 2022 diende verzoeker in functie van zijn Belgische echtgenote opnieuw een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 16 augustus 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 21.02.2022 werd ingediend door:

Naam: A. K.

Voorna(a)m(en): F.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: [...]1983

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] OPWIJK

om de volgende reden geweigerd:

x De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg opnieuw verblijfsrecht aan in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw A. R. (...) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De vorige aanvraag dateert van 23.11.2020. Er is sindsdien eigenlijk niets gewijzigd aan de situatie van de heer A. K. Er dient dat ook dienstig verwezen te worden naar de beslissing van 25.05.2021. Tegen deze beslissing ging mijnheer in beroep, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp echter niet beroep op 11.10.2021 (zie arrest nummer 261 994).

Ter staving van de huidige aanvraag werd eigenlijk niets 'nieuws' voorgelegd, tenzij geactualiseerde documenten. Het volgende werd immers voorgelegd:

- een brief van de raadsman van betrokkene dd. 19.05.2022

- akte betreffende eedaflegging, het gaat om een eedaflegging van de referentiepersoon in het kader van haar job dd. 21.10.2019

- bewijs van ziekteverzekering voor alle gezinsleden 21.02.2022

- huurcontract van de referentiepersoon met ingang van 1.10.2016 + bewijs van registratie

- arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon met ingang van 1.09.2019 + nieuwe van 1.01.2021 tot 31.03.2021

- loonfiches referentiepersoon van jan 2022 tot april 2022 Zoals in de beslissing van 23.11.2020

Zoals in de beslissing van 23.11.2020 reeds opgemerkt dient, om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, niet enkel voldaan te zijn aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Mijnheer is tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Zwitserse autoriteiten van 12/02/2020 tot 11/02/2022. Nergens uit het dossier blijkt dat mijnheer daadwerkelijk gedurende 2 jaar het Schengengrondgebied heeft verlaten, vandaar dat de geldigheid ervan nog niet verstreken is (arrest Ouhrami). Er blijkt evenmin uit het dossier dat betrokkene opschorting of opheffing van het inreisverbod door de Zwitserse autoriteiten zou hebben gekregen. Vandaar dat het inreisverbod nog steeds bestaat en dient opgevolgd te worden.

Om de aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van het inreisverbod dient er te worden beoordeeld in hoeverre betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen op basis van de afhankelijkheidsrelatie van zijn echtgenote in toepassing van het arrest C - 82/16 van het Hof van

Justitie van 8 mei 2018. In ieder geval volstaat het louter bestaan van een gezinsband niet als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waaruit blijkt dat betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen te vinden dat de Belgische echtgenote eveneens het grondgebied zou moeten verlaten, omdat zij buitengewoon afhankelijk zou zijn van betrokkene. De Belgische is reeds van ver van voor het huwelijk gezamenlijk gevestigd met haar drie kinderen. Zij naturaliseerde tot Belg in 1999. Zij liet zich nadien door 2 van haar kinderen vervoegen. Het gaat om de twee oudste kinderen die in Ghana geboren zijn. Nadien werd er nog een derde kind geboren in België. Zij is eerder gehuwd geweest en gescheiden. Zij gaat uit werken, sinds een aantal jaar bij dezelfde werkgever. Het is dus redelijk te stellen dat mevrouw alle nodige mentale en fysieke capaciteiten heeft om voor zichzelf en haar kinderen te zorgen, voor zover zij nog zorg behoeven gezien 2 van hen reeds meerderjarig zijn. Dat heeft ze immers in het verleden ook steeds gedaan. Ook gezien haar aantal jaren verblijf in België is het redelijk te stellen dat zij voldoende geïntegreerd is in de Belgische samenleving, voldoende omringd is door vrienden en familie en voldoende vertrouwd met haar sociale rechten als Belgische loontrekkend om zich te laten bijstaan op alle mogelijke vlakken, indien nodig.

Met deze beslissing wordt geen inbreuk gepleegd op artikel 8 EVRM, immers het gezinsleven kwam tot stand tijdens precair verblijf, terwijl betrokkene weet had van zijn inreisverbod. Betrokkene en zijn echtgenote wisten, of behoorden te weten, dat een gezinsleven in België niet eenvoudig tot de mogelijkheden zou behoren. Betrokkene bewijst niet dat er sprake zou zijn van uitzonderlijke omstandigheden waardoor het gezinsleven van betrokkene wel degelijk onder bescherming zou vallen van art. 8 EVRM. Wat betreft het belang van de 3 stiefkinderen dient opgemerkt te worden dat de twee oudste meerderjarig zijn. Wat betreft de jongste werd niet aangetoond dat mijnheer een rol zou spelen in de dagelijkse zorg over het kind, die niet zou kunnen worden waargenomen door de moeder en uiteraard de wettelijke vader van het kind. Deze mensen kunnen het gezinsleven ook op een andere manier invulling geven nl. op afstand door regelmatig contact te onderhouden via klassieke en/of moderne communicatiemiddelen alsook door regelmatige bezoeken van de echtgenote (en kinderen desgewenst) aan betrokkene. Nergens uit het dossier blijkt dat er daartoe hinderpalen zouden zijn. Voor zover deze mensen ervoor zouden kiezen toch hun gezinsleven samen te willen verder zetten, is het uiteraard ook mogelijk dat de Belgische er voor kiest zich te vestigen bij betrokkene in het buitenland, in afwachting van de afloop van het inreisverbod. Of de kinderen dan mee gaan of niet is uiteraard ook weer te beslissen door betrokkene en zijn echtgenote en de kinderen zelf voor wat de meerderjarigen betreft, of de vader van het minderjarige kind. De echtgenote heeft dan wel de Belgische nationaliteit, mevrouw is wel degelijk ook afkomstig uit Ghana, woonde er langdurig, haar 2 oudste kinderen zijn er geboren. Het is dan ook redelijk te stellen dat indien zij dit wenst, het mogelijk is zich opnieuw aan een nieuwe leefomgeving aan te passen, minstens tot op het moment dat mijnheer terug aan de binnenkomstvoorwaarden in België voldoet. Het jongste kind heeft dan wel nooit in Ghana gewoond, gezien de jonge leeftijd van het kind, is het redelijk te stellen dat het zich nog makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Zelfs indien een aspect van betrokkenes privéleven zou worden geraakt door de beslissing, dan kan in ieder geval niet worden vastgesteld dat het primeert op het legitiem algemeen belang dat is gebaat bij een effectieve immigratiecontrole.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van de artikelen 62 en 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, fair play-beginsel, vertrouwensbeginsel en materieel motiveringsbeginsel, van het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 van het Hof van Justitie, van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en van de Burgerschapsrichtlijn.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 28.04.2021), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu diende verzoeker op 21.02.2022 bij verweerder een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote.

De aanvraag gebeurde bijgevolg op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, in functie van deze Belgische echtgenote, de referentiepersoon.

Verzoeker werd vervolgens door verweerder in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, hij werd ingeschreven in het rijksregister op zijn adres te Opwijk en verkreeg een oranje kaart.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarbij verwerende partij verwijst naar een eerder opgelegd inreisverbod door de Zwitserse autoriteiten.

Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.11.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen én dit zeker al niet als het inreisverbod door een ander (Schengen)land, in casu Zwitserland. In casu is ook nog eens het inreisverbod afgelopen!

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het inreisverbod impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precare verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Bovendien werd er niet enkel een bijlage 19ter afgeleverd naar aanleiding van de opstart van voorliggende aanvraag tot gezinshereniging (dd. 21.02.2022), doch er werd reeds een bijlage 20 dd. 16.8.2022 afgeleverd, naar aanleiding van deze tweede aanvraag tot gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon. Dit in tegenstelling tot de eerste weigering waarbij verwerende partij zelfs niet de moeite nam om een bijlage 20 op te stellen, doch de aanvraag met een eenvoudig schrijven weigerde.

6.

Het inreisverbod is genomen door de Zwitserse autoriteiten en dit van 12.02.2020 tot 11.02.2022. (STUK 3)

De inreisverbod(sic) is dus verlopen!

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar de beslissing dd. 23.11.2020 en verwijst men enkel naar het inreisverbod. Er wordt met geen woord meer gerept over dat verzoeker nog steeds geseind zou staan als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied. Hetgeen wel werd aangehaald in de brief dd. 25.05.2021. Reden hiervoor zou zijn dat verzoeker hetzij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen. Ook van deze bewering is geen enkel stuk terug te vinden... Reden waarom verwerende partij dit waarschijnlijk niet heeft herhaalt.

Doch ondertussen is het beweerde inreisverbod van bepaalde duur hoe dan ook reeds lang verstreken. Daar dit inreisverbod verstreek op 11.02.2022.

In het administratief dossier kan over dit inreisverbod an sich niets worden teruggevonden! Waar is deze veroordeling en/of het strafregister van verzoeker in Zwitserland? Waar is het inreisverbod zélf? Wat is de precieze datum van het inreisverbod (datum beslissing, betekening,...)?

Verzoeker heeft er het raden naar...

Uit het administratief dossier lijkt dat het inreisverbod werd genomen omdat verzoeker staande werd gehouden op 7.02.2020 toen bij een politiecontrole bleek dat hij in het bezit was van een Belgische verblijfskaart en een Ghanees paspoort dewelke hem niet toebehoorden. Daarvoor zou verzoeker veroordeeld zijn voor illegaal verblijf en vervalsing. Betekent dit dat het inreisverbod dan werd genomen om redenen van openbare orde?

Alleszins is het niet in verhouding dat er een inreisverbod wordt opgelegd, met blijkbaar een seining van 2 jaren, voor 1 veroordeling van illegaal verblijf en vervalsing. Van een ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, is hoe dan ook géén sprake!

Hoe kan verzoeker in hemelsnaam een verdediging aannemen in voorliggend verzoekschrift als hij de bestreden beslissing niet kan begrijpen omdat deze totaal gebrekkig is. De verblijfsaanvraag wordt geweigerd omwille van een inreisverbod maar elke nuttige informatie over dit inreisverbod ontbreekt.

Wat er ook van zij, het inreisverbod lijkt genomen te zijn op basis van een eenmalige veroordeling, wat alleszins totaal uit proportie is, al zeker wanneer men weet dat de duur ervan 2 jaren is.

De bestreden beslissing houdt geen stand en werd op een onzorgvuldige en gebrekkige wijze genomen, en is dan ook onwettig. Verwerende partij heeft aldus de bovengenoemde beginselen geschonden.

Alleen al omwille van hetgeen werd gesteld onder punten 1-6 dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

7.[...]"

Na een uitgebreid theoretisch betoog aangaande de door hem ingeroepen geschonden beginselen van behoorlijk bestuur wijst verzoeker erop dat hij een aanvraag gezinshereniging had ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. Verzoeker kreeg een bijlage 19ter en een oranje kaart. De aanvraag van verzoeker wordt evenwel geweigerd omwille van het door Zwitserland opgelegde inreisverbod. Verzoeker stipt evenwel aan dat dit inreisverbod is afgelopen. De gemachtigde motiveert immers uitdrukkelijk dat het Zwitsers inreisverbod geldig was van 12 februari 2020 tot 11 februari 2022. Verzoeker vervolgt dat niet wordt gemotiveerd over het feit dat hij nog steeds geseind zou staan als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied. Dit werd wel aangehaald in de vorige weigering van inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging van 25 mei 2021. In casu wordt dit motief niet meer aangehaald. Evenmin wordt het motief herhaald dat verzoeker is geseind omdat ofwel zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, ofwel omdat hij het voorwerp van een verwijderingsmaatregel heeft uitgemaakt die noch is ingetrokken noch opgeschort. Hij herhaalt dat het beweerde inreisverbod van bepaalde duur hoe dan ook reeds lang verstreken is aangezien het verstreek op 11 februari 2022. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing bijgevolg geen stand houdt en op een onzorgvuldige wijze werd genomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Thans kan niet worden betwist dat de weigering van verblijf volledig steunt op het Zwitsers inreisverbod (met afhankelijkheidstoets) waarvan de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf motiveert dat dit geldig was van 12 februari 2020 tot 11 februari 2022. De aanvraag om gezinshereniging van verzoeker dateert evenwel van nadien, zijnde van 21 februari 2022 en de bestreden beslissing dateert van 16 augustus 2022. Verzoeker kan gevolgd worden dat zeer weinig informatie in het administratief dossier te vinden is over het Zwitsers inreisverbod. Er blijkt wel uit een document van Sirene Belgium dat de Zwitserse autoriteiten aan België hebben laten weten dat *"the entry ban is valid from 12.02.2020 until 11.02.2022"*. Er wordt ook vermeld dat verzoeker werd verwijderd van Zwitserland door de bevoegde autoriteiten.

Dit document van Sirene Belgium blijkt evenwel te dateren van 18 mei 2021, datum voor het verstrijken van de geldigheidstermijn van 11 februari 2022. Ondanks deze duidelijke einddatum die door de Zwitserse autoriteiten wordt vermeld, werpt de gemachtigde dit inreisverbod van een buitenlands bestuur nog tegen aan verzoeker. Verzoeker heeft evenwel een punt dat niet blijkt of hij na die datum nog steeds omwille van dit Zwitsers inreisverbod geseind stond/staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied, motief dat inderdaad wel nog werd weerhouden in de beslissing van 25 mei 2021. Er blijkt met andere woorden niet dat de gemachtigde na het verstrijken van de door de Zwitserse autoriteiten uitdrukkelijk vermelde einddatum nog via Sirene of op enige andere wijze een nieuwe bevraging zou gedaan hebben bij de Zwitserse autoriteiten.

De gemachtigde stelt dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker daadwerkelijk gedurende 2 jaar het Schengengrondgebied heeft verlaten, reden waarom hij van oordeel is dat het inreisverbod nog niet is verstreken. Hij verwijst daarbij naar het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie. De Raad acht deze motivering in casu niet afdoende zorgvuldig. Ook al kan de gemachtigde gevolgd worden dat volgens het arrest Ouhrami de termijn van een inreisverbod pas ingaat na het daadwerkelijk verlaten van het grondgebied van de lidstaten, dan nog moet de Raad vaststellen dat de Zwitserse autoriteiten in hun bericht van 18 mei 2021 ook uitdrukkelijk aangaven dat verzoeker werd verwijderd uit Zwitserland door de bevoegde autoriteiten. Bijgevolg is het niet uitgesloten dat de Zwitserse autoriteiten ervan uitgaan, naar hun lezing van het arrest Ouhrami, dat de termijn van het door hen opgelegde inreisverbod op 11 februari 2022 is verstreken. Nu niet kan ontkend worden dat de gemachtigde niet steunt op een door België opgelegd inreisverbod doch wel op een inreisverbod van een buitenlandse overheid dat de basis vormt van de bestreden beslissing en dit verregaande gevolgen heeft daar op die enkele grond een

gezinshereniging van verzoeker met zijn Belgische echtgenote (mits afhankelijkheidstoets) wordt geweigerd, kwam het een zorgvuldige overheid toe niet enkel voort te gaan op het stuk "Sirene Belgium" met een antwoord van de Zwitserse autoriteiten voor het einde van de opgegeven geldigheidstermijn, doch zich er opnieuw van te vergewissen of dit Zwitsers inreisverbod nog steeds als bestaande diende te worden beschouwd en nog door verzoeker moest opgevolgd worden ondanks de door de Zwitsers opgegeven verstreken einddatum. Waar de gemachtigde nog motiveert dat uit het dossier niet blijkt of verzoeker de opschorting of opheffing van het Zwitsers inreisverbod heeft gekregen, herhaalt de Raad dat enerzijds niet blijkt dat de gemachtigde na het verstrijken van de door de Zwitserse autoriteiten vermelde einddatum nog enige verificatie heeft gedaan en dat indien de Zwitserse autoriteiten het standpunt zouden bevestigen dat het door hen opgelegde inreisverbod is verstreken, verzoeker ook niet diende aan te tonen dat hij een opschorting of opheffing van het inreisverbod zou hebben gekregen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet in op het argument van verzoeker dat het Zwitsers inreisverbod is verstreken. De nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES